

Tuesday
Jun 17th

Pootje baden: Santigron

Wednesday 28 May 2008

Santigron ligt aan de Saramaccarivier, even ver van Uitkijk en Lelydorp, dus gemakkelijk bereikbaar als dagtocht. Regel een bootje in Uitkijk of ga per auto, iets voorbij het centrum van Lelydorp, dan moet je rechtsaf de Javaweg op. Het is vanaf daar de eerste kilometers een prachtige rit met links en rechts mooie huizen met fraaie tuinen. De weg ging daarna tot vorig jaar al spoedig over in een zandpad, maar inmiddels is een flink stuk geasfalteerd. Toch moet je er uiteindelijk aan geloven: zwaar hobbelen door de modder, in de regentijd heb je dus echt een fourwheeldrive nodig, en ernstig zoeken, de bordjes voor **Santigron** zijn verdwenen. Het is links, dan weer rechts en bij het bordje Poikin Pika, links af. Vraag de weg, want anders wordt het niks.

Dokken

In de regentijd is de tocht met een gewone auto dus af te raden, ook de bus rijdt dan minder. Misschien is voor een toerist de hele reis naar **Santigron** af te raden, want echt welkom ben je er óók niet. Loop je het dorp in, dan komt iemand entree heffen, 10 srd per persoon. Het wordt in een beduimd boekje geschreven, maar een kopie krijg je niet, dus maar hopen dat je niet door een volgende bewoner wordt aangeslagen. Dan loopt er een zogenaamde gids met je mee. Als je blank bent, maar gewoon in Paramaribo woont en werkt, dan kan je dat wel zeggen, maar het helpt niet. Blank is hetzelfde als toerist, dus het wordt dokken. 'Jullie betalen toch ook geen entree in Paramaribo?' Je kan dat proberen, maar het helpt niet.

Gids

Dan neemt de zelfbenoemde gids je mee naar de kapitein, die het ritueel meespeelt, want het is natuurlijk niet echt belangrijk, op de centen na dan. Je kan de gids afkopen, door te zeggen dat je liever zelf wandelt en dat je door het dorp naar de rivier wilt lopen. Geef hem een paar srd en het is goed. Maak ergens een foto, maar ook dat kost geld, of nog duidelijker, men wil bier. Veel bewoners stinken naar drank. Het leuke van **Santigron** is wel dat je niet bij elk erf begroet wordt door een roedel blaffende honden, zoals bij een wandelingetje Paramaribo. Lekker kuieren dus, maar pas wel op dat je niet op de begraafplaats loopt, want daar huizen de geesten, die met respect behandeld moeten worden. Altijd oppassen als vreemdeling, dan is een gids wel weer handig, hoewel de meeste bewoners graag een praatje maken en ook de gebruiken uit kunnen leggen.

Televisie

Santigron is ruw geschetst een dorp met twee groepen, de mensen die bleven en de mensen die in Paramaribo werken en alleen in het weekend terug komen, met geld en nieuw gedrag. Zo komt er verschil, zichtbaar aan de hutjes, die afgewisseld worden met grote stenen flatwoningen (bungalows). Boven de straatjes hangen nu twee kabels, de oude van de generator, maar ook de nieuwe van het EBS (Energie Bedrijf Suriname). Zelfs de kleinste hutjes hebben televisie en aan de rand van het dorp wordt een watertoren gebouwd. Veel vooruitgang dus, maar voor een klein houten huisje zit ook een oude vrouw pinda's van haar kostgrondje te doppen. Verderop zit een jonge Marron, die bij Milieubeheer in de stad werkt, bier te drinken en op te scheppen dat hij al zes kinderen heeft en dat een vrouw zo snel mogelijk zwanger moet worden. Zo snel verandert een cultuur nou ook weer niet.

TEKST: Jaap Hoogendam BEELD: Archief **Parbode**